

# uitspraak

---

**RECHTBANK 's-GRAVENHAGE**

Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht  
Vreemdelingenkamer

zaaknummer: AWB 10/43531 BEPTDN



**uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen**

**geboren op** van Iraakse nationaliteit, eiser,  
gemachtigde: mr. F. K. H. Blom, advocaat te Utrecht,

en

de **Minister voor Immigratie en Asiel**, verweerder,  
gemachtigde: mr. C. E. S. Clerx.

## **Inleiding**

1.1 Bij besluit van 17 december 2010 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 9 december 2010 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Eiser heeft hiertegen beroep bij deze rechtbank ingesteld en verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.

1.2 Ingevolge artikel 82, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt de werking van het besluit tot afwijzing van de aanvraag niet opgeschort. Eisers hebben de rechtbank verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het beroep is beslist.

1.3 Bij uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 29 december 2010 heeft de voorzieningenrechter het verzoek, geregistreerd onder AWB 10/43532, toegewezen in die zin dat het besluit is geschorst totdat op het beroep is beslist.

1.4 Het geding is behandeld ter zitting van 24 februari 2011, waar eiser is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

## **Overwegingen**

2.1 Eiser heeft het volgende aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is in Irak door de oudere broer van zijn vriendin, die bekend staat als terrorist, met messen aangevallen en beschoten vanwege zijn relatie. Na deze aanval heeft eiser gedurende een periode van 5 maanden in het ziekenhuis verbleven waar hij is geopereerd aan zijn verwondingen en waar hij moest revalideren en iedere dag fysiotherapie kreeg. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis moest hij vier dagen per week naar fysiotherapie. In deze periode is hij opnieuw beschoten waarbij hij niet gewond is geraakt. Van de aanval heeft eiser aangifte gedaan. Bij zijn vertrek uit Irak was eiser in het bezit van een verklaring van de burgemeester van Rahim Awah, een verklaring van het hoofd van het politiebureau van Rahim Awah, een verklaring

---

van een arts, zijn identiteitskaart en zijn telefoon. Eiser heeft deze documenten en zijn telefoon onder dwang aan de reisagent afgestaan.

2.2 Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: "de Vw"). Verweerder acht het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig en positieve overtuigingskracht ontberen. Evenmin heeft eiser volgens verweerder aannemelijk gemaakt dat hij bij uitzetting naar Irak een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.3 Eiser kan zich met dit besluit niet verenigen. Volgens eiser kan het bestreden besluit niet in stand blijven omdat het onzorgvuldig tot stand is gekomen nu verweerder dit besluit heeft genomen zonder eiser enige tijd te gunnen om zorg te dragen voor het verkrijgen van nieuwe afschriften van de documenten die hem onderweg van Irak naar Nederland onder dwang zijn afgenomen. Daarbij is van belang dat verweerder eiser volgt in zijn verklaring dat deze documenten hem onder dwang zijn afgenomen en hem het verzuim deze documenten te verstrekken bij zijn asielaanvraag niet heeft toegerekend. Eiser heeft tijdens het eerste gehoor op 9 december 2010 verklaard dat hij op advies van zijn advocaat zijn broer heeft gebeld om de documenten opnieuw aan te vragen en aan hem te verzenden. Eiser heeft bij het nader gehoor dat op 13 december 2010 heeft plaatsgevonden verklaard dat nieuwe afschriften van de documenten zijn geregeld. Bij de zienswijze heeft eiser gefaxte kopieën overgelegd waarvan de originelen door zijn broer aan hem werden toegezonden. Op 17 januari 2011 heeft eiser de originele documenten ontvangen en verweerder daarvan in kennis gesteld. Bij schrijven van 3 februari 2011 heeft eiser de vertalingen van de documenten aan verweerder gezonden. Het gaat om een verklaring van een arts, een verklaring van het hoofd van het politiebureau Rahim Awah en een verklaring van de burgemeester van Rahim Awah. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft eiser onder meer gewezen op de samenwerkingsverplichting die op verweerder rust, vervat in artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn (2004/83/EG).

2.4 Verweerder volgt eiser in zijn verklaring dat hij de documenten die hij mee had genomen uit Irak onder dwang heeft moeten afstaan aan de reisagent. De identiteit, nationaliteit en herkomst van eiser worden niet betwist. Verweerder stelt zich echter op het standpunt dat eiser in de periode tussen zijn inreis in Nederland en de asielaanvraag in de gelegenheid was om nieuwe afschriften van deze documenten te laten toezenden. De samenwerkingsverplichting strekt er volgens verweerder toe dat de vreemdeling in de gelegenheid moet worden gesteld om elementen ter beoordeling van zijn asielverzoek in te dienen, dat dan door verweerder wordt gezien in hoeverre deze elementen relevant zijn en aanleiding geven dit verzoek in te willigen. Die aanleiding was er volgens verweerder niet omdat het relaas van eiser niet geloofwaardig wordt geacht wat betreft zijn verklaringen omtrent de aanval en beschieting door de broer van zijn vriendin. Verweerder stelt dat de aanval en de beschieting de kern van het relaas bevatten en omdat aan die gebeurtenissen geen geloof wordt gehecht, kan de hieraan ten grondslag liggende relatie evenmin geloofwaardig worden geacht. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat er geen aanleiding bestaat de inmiddels voorhanden zijnde originele documenten alsnog te (laten) onderzoeken omdat met deze alsnog ingebrachte documenten volgens verweerder de causaliteit tussen eisers verwondingen en zijn asielrelaas niet kan worden aangetoond. Daarbij heeft verweerder erop gewezen dat de medische verklaring en de aangifte bij de politie zijn opgesteld naar aanleiding van verklaringen van eiser, zodat er geen sprake is van objectieve informatie.

2.5 De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt. De stelplicht inzake het asielrelaas ligt in beginsel bij de vreemdeling. Dit is neergelegd in artikel 31, eerste lid, van de Vw. Ook in artikel 4, eerste lid, eerste zin van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (de Definitierichtlijn) wordt van dit principe uitgegaan.

2.6 Bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas speelt, zo volgt uit het beleid, onder meer een rol: de beoordeling van alle documenten die de vreemdeling heeft overgelegd. Bij deze beoordeling wordt eveneens bezien of de vreemdeling het voordeel van de twijfel kan worden gegeven (Hoofdstuk C14/3.3 van de Vreemdelingscirculaire, hierna: "de Vc"). Dit uitgangspunt, dat alle documentatie in het bezit van de vreemdeling bij de beoordeling van diens asielverzoek dient te worden betrokken volgt eveneens uit het hiervoor reeds genoemde artikel 4 van de Definitierichtlijn.

2.7 Het is in beginsel voldoende dat de vreemdeling zijn verklaringen aannemelijk maakt. Daartoe wordt van de vreemdeling onder meer verwacht dat hij een oprechte inspanning levert om zijn verklaringen te staven met documenten (Hoofdstuk C14/3.4 van de Vc). Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid gaat het echter meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen die de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd bewezen kunnen worden. De vreemdeling heeft immers veelal aangetoond dat hij niet in staat is, en van hem ook redelijkerwijs niet kan worden gevergd, dat hij zijn relaas met overtuigend bewijsmateriaal bewijst.

2.8 De rechtbank stelt vast dat eiser geen documenten bij zijn asielaanvraag heeft overgelegd. De rechtbank stelt voorts vast dat verweerder eiser volgt in zijn verklaring dat hij zijn identiteitskaart, zijn telefoon, zijn papieren van het ziekenhuis en de papieren van de politie onder dwang heeft moeten afstaan aan de reisagent. Verder staat vast dat eiser reeds bij zijn eerste gehoor heeft verklaard dat hij zijn broer heeft gebeld om de documenten opnieuw aan te vragen en aan hem te verzenden. Ook blijkt dat eiser duidelijk naar voren heeft gebracht dat hij zijn asielrelaas kan staven met deze documenten. Het verslag van het nader gehoor (pagina 12) vermeldt vervolgens het volgende:

*"Wanneer heeft u een klacht ingediend bij de politie?"*

*"[...] Ik weet niet hoe het hier gaat maar bij ons is er een politiebureau in het ziekenhuis zelf en zij hebben mij vragen gesteld. Na de operatie is de politie naar mij toe gekomen."*

*"Heeft u daar bewijs van?"*

*"Ja, dat heb ik en dat bewijs komt morgen."*

*"..."*

*"Heeft u bewijs van ziekenhuisopname?"*

*"Ja, dit wordt ook opgestuurd. Er komt een medisch rapport en een rapport van de politie*

*..."*

2.9 De rechtbank is van oordeel dat verweerder, door enerzijds te erkennen dat eiser documenten onder dwang aan zijn reisagent heeft moeten afstaan maar anderzijds eiser geen termijn te gunnen waarbinnen hij alsnog nieuwe afschriften van deze documenten ter staving van zijn asielrelaas kon overleggen terwijl van meet af aan duidelijk was dat eiser een oprechte inspanning leverde om deze documenten zo snel mogelijk beschikbaar te krijgen,

---

bezien in het licht van artikel 4 van de Definitierichtlijn en het door verweerder gevoerde beleid, heeft gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Niet valt in te zien waarom verweerder in dit geval, gelet op de bovengenoemde specifieke omstandigheden, heeft nagelaten de ontvangst van deze documenten – waarvan reeds gefaxte kopieën waren overgelegd en de originele exemplaren onderweg waren – af te wachten en de inhoud daarvan in zijn besluitvorming te betrekken. Daarbij heeft de rechtbank betrekken dat niet reeds op voorhand viel uit te sluiten dat de inhoud van de desbetreffende documenten, in het bijzonder van de aangifte en van de medische verklaring, irrelevant was voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.10 Het door verweerder ter zitting ingenomen standpunt dat aan de inhoud van de aangifte en van de medische verklaring zonder meer voorbij kon worden gegaan omdat het documenten betreft die op verzoek van eiser zijn opgesteld en afgegeven en daardoor geen informatie bevatten die afkomstig is uit objectieve bron, deelt de rechtbank niet. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit de enkele omstandigheid dat een verklaring op verzoek van een vreemdeling is opgesteld niet zonder meer dat geen sprake is van informatie afkomstig uit een objectieve bron. Daarbij heeft de rechtbank betrekken dat het hier verklaringen betreft die zijn opgesteld door de politie en door een arts, en dat, voor zover bekend, deze personen geen familieband hebben met eiser. Gelet op de vrije bewijsleer dient bovendien iedere verklaring op haar eigen merites te worden beoordeeld.

2.11 De rechtbank volgt verweerder in zijn stelling dat medische klachten en/of littekens op zichzelf geen direct bewijs opleveren voor het asielrelaas, maar gegeven de onweersproken aanwezigheid van littekens, alsmede het feit dat de medische verklaring van de arts in Irak en de aangifte bij de politie het relaas van eiser ondersteunen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich niet zonder nadere motivering op het standpunt kon stellen dat aan de verklaring van de arts en de aangifte geen betekenis toekomt omdat deze zijn opgesteld naar aanleiding van verklaringen van eiser. In dat verband hecht de rechtbank er nog aan te verwijzen naar hetgeen het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft overwogen in paragraaf 53 van zijn uitspraak van 9 maart 2010 (41827/07) (LJN: BM4069, JV 2010, 147).

2.12 Hetgeen is vastgesteld en overwogen in paragrafen 2.5 tot en met 2.11 leidt de rechtbank, tezamen en in onderling verband gezien, tot de conclusie dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid en een deugdelijke motivering ontbeert.

2.13 Gelet hierop vernietigt de rechtbank het bestreden besluit vanwege strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. De overige beroepsgronden behoeven thans geen bespreking.

2.14 Het beroep is gegrond en verweerder wordt opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.15 De rechtbank veroordeelt verweerder voorts in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 437,-).

**Beslissing**

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van eiser, met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van het geding ten bedrage van € 874,-

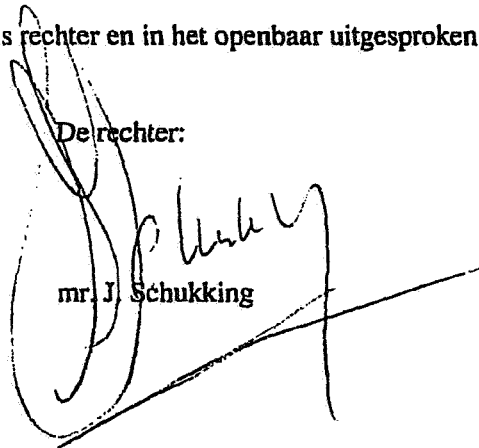
Aldus vastgesteld door mr. J. Schukking, als rechter en in het openbaar uitgesproken op 6 april 2010.

De griffier:



mr. C. ten Klooster

De rechter:



mr. J. Schukking

afschrift verzonden op:

12 APR 2011

**Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

De uitspraak van de rechtbank is bindend tussen partijen. Die binding heeft ook betekenis bij een eventueel vervolg van deze procedure, bijvoorbeeld indien het beroep gegrond wordt verklaard en verweerder een nieuw besluit moet nemen. Als een partij niet met hoger beroep opkomt tegen een oordeel van de rechtbank waarbij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een standpunt van die partij is verworpen, staat de bestuursrechter die partij in beginsel niet toe dat standpunt in een latere fase van de procedure opnieuw in te nemen.

Voor kopie conform

De Griffier

